

LLETRES NUEVES

I

¿Pa qué atopar pallabres vieyes
pa necesidaes nuevas?
Camudemos los nuevos nomes, dixisti.
El tuyu agora ye
la vida que m'absorbisti.
El mio señaldá de la to llocura.
Pallabres vieyes... sable, yedra,
mieos, seronda, abismu, nordés.
Xuega con ellos, dixisti.
Filu de sable seco
como'l que nos xuntaba
a mou yedra.
Yedra trepador que
ocultaba los mieos.
Mieos vivíos que moyaben
el primer orbayu de la seronda.
Seronda tardía ¡qué ironía!
Seronda vacía.
Vacía como abismu.
Dicés, del abismu
solo se sal acompañáu
y yo de ti solo tengo
semeyes onde ríes ¿al mar?
Fráxil material pa facer
una puente perriba'l nordés.
Nordés vientu alloriao
que rula llárimas cortaes
de poemas de novios
y tornaes de mar adientru
fasta'l cementeriu gris
que tien llápides col
to antiguu nome.
El to nome qu'agora ye
mio vida.

JUAN CARLOS CRESPOS

II

*Nn t'esmolezas ya
dexa que cole la sangre, dixisti,
solo tien cosas males.
Asina, pente papel de plata,
quemamos los recuerdos
les semeyes oces
ya'l fumu fizonos rir
fasta derramas llárimas
d'un pasáu tovía non vivíu.
Quememos tamién el llibru
de tapes marielles,
el llibru onde los vieyos poetas
falaben de futuru.
Si nun tuvimos pasáu
pa qué naguar pol futuru?
Qememos la botella de vinu
que bebimos el seis d'ochobre
nel cantil onde les
xóvenes andarines
picotiaben los nuestos mieos.
Pero la tristura sacámosla
del fueu y fumámosla
a diez calaes por cigarru.
Lloñe les campanes de la vieya ilesia
baxo'l pantanu, canten.
L'agua tórnase colorao.
Degorrios los tos güeyos.
Dexa que cole la sangre
solo tien cosas males, dixisti
Soledá ya solo silenciú.
Solo'l to silenciú.*

JUAN CARLOS CRESPOS